

Sygn. akt XXVII Ca 1138/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny - Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Edyta Bronowicka

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 14 października 2020 r. sygn. akt I C 2595/19;

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie drugim oddala powództwo,

- w punkcie czwartym zasądza od K. P. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;

2. zasądza od K. P. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 235 zł (dwieście trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania w instancji odwoławczej

Sygn. akt **XXVII Ca 1138/21**

UZASADNIENIE

Z uwagi, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczono uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej podlegała uwzględnieniu.

Sąd Odwoławczy analizując sprawę doszedł do przekonania, iż Sąd Rejonowy nie przeprowadził prawidłowo postępowania dowodowego i nie dokonał wszechstronnej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. W konsekwencji Sąd Okręgowy za trafny uznał zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Odwoławczy dopatrywał się bowiem dowolnej oceny przedstawionych przez strony dowodów. Podkreślenia wymaga, że jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski nielogicznie, niepoprawne i niezgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu narusza reguły swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i nie może się ostać. Trzeba mieć przy tym na uwadze, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, przepis art. 233 § 1 k.p.c., określający obowiązujące zasady oceny

dowodów może zostać naruszony w wyniku nieuwzględnienia przez sąd przy ocenie poszczególnych dowodów zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości.

Sąd Odwoławczy analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy doszedł do przekonania, iż wbrew twierdzeniom Sądu I instancji należało uznać, że lot powódki nie był opóźniony o czas przekraczający trzy godziny, a co za tym idzie powódce nie przysługuje odszkodowanie.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy powołując się na potwierdzenie rezerwacji wycieczki z biura podróży, wskazał, iż powódka miała odbyć lot o numerze (...) z B. do W., który rozpocząć się miał o godzinie 6.55 czasu lokalnego i zakończyć tego dnia o godzinie 8:55 czasu lokalnego. W zamian odbył się lot alternatywny o takim samym numerze, który rozpoczął się o 22:07 czasu lokalnego i zakończył 9 czerwca o godzinie 03:01 czasu lokalnego. Wobec powyższego Sąd Rejonowy wskazał, iż opóźnienie miało wynieść 18 godzin i 6 minut.

Sąd I instancji oceniając materiał dowody zgromadzony w sprawie pominął jednak zupełnie przedłożony do akt sprawy dokument D. S. (k.39). Wskazał jedynie, iż powódka wykazała fakt przesunięcia godziny lotu o ponad 18 godzin, a strona pozwana tak wykazanego faktu nie obaliła. Podkreślić należy, iż strona pozwana już w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazała, iż lot numer (...) nie był opóźniony o czas przekraczający 3 godziny. Pozwana wskazuje bowiem, iż lot we W. miał zakończyć się o godzinie 23:15 czasu UTC, a zakończył się o 23:58 czasu WTC, tj. z 43 minutowym opóźnieniem, na dowód czego przedłożyła dokument D. S.. Strona powodowa zaś w żaden sposób nie udowodniła, że lot o godzinie 6.55 czasu lokalnego był faktycznie przewidziany w rozkładnie lotów pozwanego. Fakt, że o istnieniu takiego lotu informowało biuro turystyczne nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż jest to podmiot trzeci, nie związany z niniejszym postępowaniem. Pomimo, że pozwana wyraźnie tej okoliczności zaprzeczała, powód nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność, że pozwany przewoźnik planował tego typu połączenie.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że ustawa o usługach turystycznych wprost przewiduje i dopuszcza sytuacje, w których umowa z klientem nie będzie precyzować ściśle godzin przejazdów, a wskazywać je z przybliżeniem. Nadto spełniając wszystkie warunki określone w ustawie – ma przyznane prawo do nieznacznych modyfikacji umowy z klientem. Jeżeli organizator podał w umowie godziny przelotów, na ogół może dokonać ich modyfikacji. W tym miejscu należy wskazać chociażby na treść przepisu art. 42 ust. 11 ustawy o usługach turystycznych – przed rozpoczęciem imprezy turystycznej organizator dostarcza podróżnemu vouchery i bilety oraz informacje o planowanym czasie wyjazdu i – w stosownych przypadkach – terminie odprawy, a także o planowanych godzinach przystanków pośrednich, połączeń transportowych i przyjazdu.

Zatem, wskazane w rezerwacji godziny przelotu mogą ulec zmianie, co jest okolicznością powszechnie znaną. Istotne jest bowiem, iż linie lotnicze na bieżąco modyfikują siatkę swoich połączeń, natomiast umowy z biurem podróży zawierane są zazwyczaj ze znacznym wyprzedzeniem od mającej się odbyć imprezy turystycznej. Z tych względów biura podróży zawierając umowę z klientem, w tym także na przelot, zastrzegają możliwość modyfikacji godzin wylotu wskazanych w umowach.

Dowody przedłożone przez powódkę do akt sprawy w ocenie Sądu Okręgowego są niewystarczające, aby uwzględnić powództwo. Sąd Okręgowy wskazuje bowiem, że przewoźnik lotniczy nie może ponosić odpowiedzialności za informacje przekazywane przez biuro podróży. Z tych względów Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw dla podzielenia rozważań poczynionych przez Sąd I instancji.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał apelację pozwanej za zasadną i zmienił zaskarżony wyrok oddalając powództwo w całości o czym orzekł na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania przed Sądem I instancji orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając od powódki na rzecz pozwanej kwotę po 270 złotych, na którą składa się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika strony

ustalone na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.)

Natomiast o kosztach postępowania przed Sądem II instancji orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 2 w/w Rozporządzenia, zasądzając kwotę 235 zł, z czego 100,00 zł tytułem opłaty sądowej od apelacji oraz 135,00 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika strony pozwanej.